

ერიხ კესტნერი
ტყუპთა ოინები

Erich Kästner
DAS DOPPELTE LOTTCHEN

გერმანულიდან თარგმნა დავით ჩაკვეტაძემ

პროექტის ხელმძღვანელი: ნინო ზაზარაშვილი
ილუსტრატორი: ზიზი ნიშნიანიძე
სერიის დიზაინერი: დავით ჯანიაშვილი
დამკაბადონებელი: ნინო გურული

© Erich Kästner, Das doppelte Lottchen

© Atrium Verlag AG, Zürich 1949.

© გამომცემლობა „დიოგენე“, 2025

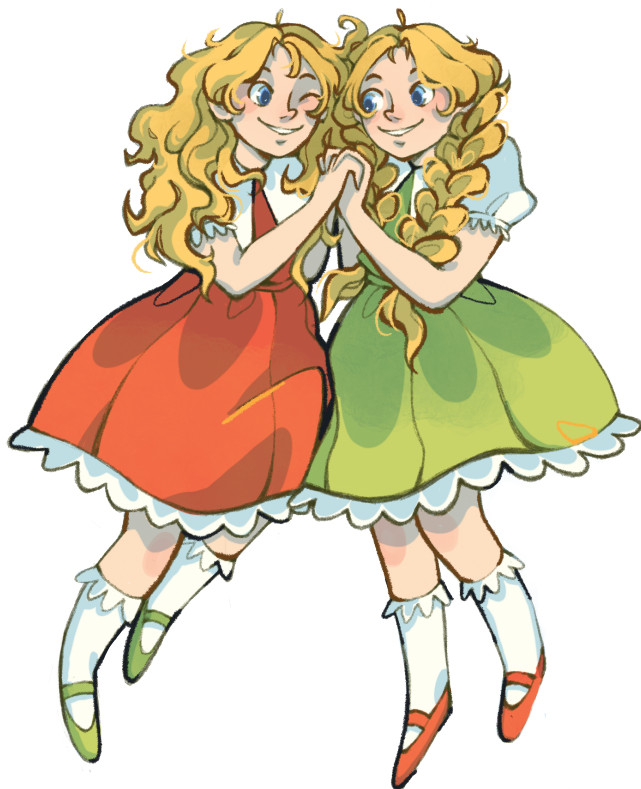
ყველა უფლება დაცულია.

ISBN 978-9941-11-923-1

www.diogene.ge

ერის კესტნერი

ტყუპთა ორნაბი

სარჩევი

თავი პირველი

9

ზეებიული ბიულზეეზე. ბავშვთა პანსიონატები თითქოს ფუტკრის სკებია. ავტობუსს ოცი ახალბედა ჩამოჰყავს. კულულები და ნანწავები. შეიძლება, ბავშვმა ბავშვს ცხვირზე უკბინოს? ინგლისის მეფე და მისი ასტროლოგიური ტყუპისცალი. ვაითუ სიცილმა ნაოჭები დაამჩნიოს.

თავი მეორე

24

რით განსხვავდება დაზავება მშვიდობისაგან? სადალაქო სალონი სააბაზანოში. გაორებული ლოტხენი. ტრუდას სილა გაანწეს. ფოტოგრაფი აიპელდაუერი და სასტუმროს დიასახლისი. ჩემი დედიკო! – ჩვენი დედიკო! თვით ფროილინ ულრიკეც შეეჭვებულია.

თავი მესამე

40

ახალი კონტინენტების აღმოჩენა. გამოცანას გამოცანა მოსდევს. ორად გაყოფილი სახელი. კუშტი ფოტოსურათი და მხიარული ბარათი. შტეფის მშობლები გაყრას აპირებენ. შეიძლება კი ბავშვების გაჩეხა?

თავი მეოთხე

49

ყელში ამოვიდა ერბოკვერცხი. საიდუმლო რვეულები. სკოლის გზა და ძილისპირული ამბორი. შეთქმულება იკვანძება. ბაღში გამართული ზეიმი გენერალურ რეპეტიციად გამოიყენეს. გამომშვიდობება ზეებიულ-ბიულზეესთან.

თავი მეხუთე

58

ჩემოდანზე წამოსკუპული ბავშვი. „იმპერიალის“ მარტო-ხელა ძიები. პეპერლისა და, საერთოდ, ცხოველთა უტყუარი ინსტინქტი. „ლუიზა“ მამას ეკითხება, შეიძლება, ოპერაში ხელი დაგიქნეო? შეცდომები საოჯახო წიგნში. შირლეი ტემპლეს მისივე მონაწილეობით გადაღებული ფილმების ნახვას უკრძალავენ. ბატონი კაპელმაისტერის რთული შინაგანი ცხოვრება.

თავი მეექვსე

71

ნეტავ საითაა ფრაუ ვაგენტალერის დუქანი? კი, მაგრამ სად გაგონილა, ბავშვს კერძის კეთება გადავინწყებოდეს? ლოტამ მამას ხელი დაუქნია ოპერაში. გულიანი შოკოლადების წვიმა. როგორ ჩაიარა პირველმა ლამემ მიუნხენსა და ვენაში. უცნაური სიზმარი, ფროილიან გერლახს კუდიანად რომ წარმოგვიდგენს. მშობლებს ყველაფრის ნება აქვთ! „კესანე, მიუნხენი – 18!“.

თავი მეშვიდე

90

კვირას კვირა მოსდევს. პეპერლი კმაცოფილია. ერბოკ-ვერცხს ძვლები არა აქვს. ყველაფერი შეიცვალა. რეზის ველარ იცნობთ. კაპელმაისტერი პალფი მუსიკის გაკვეთილებს ატარებს. ფრაუ კერნერის საყვედურები. ანი ჰაბერ-ზეცერი გაასილაქეს. ასეთი სანატრელი კვირადღე ქვეყნად ჯერ არ ყოფილა.

თავი მერვე

103

ბატონი გაბელეს სახელოსნოს ციცქნა ფანჯრები. ყავით გამასპინძლება კერტნერ-რინგზე. დიპლომატიური საუბარი. მამა ხომ მკაცრი უნდა იყოს! სიმღერა დო-მინორში. ქორწინების გეგმა. კობენცელგასე 43. ფროილიან გერლახი გაოცებულია. კარის მრჩეველი შტრობლი ფრიად შეშფოთებულია. კაპელმაისტერი დედოფალს ეფერება.

თავი მეხრე

129

ბატონი აიპელდაუერის ფოტოებმა სულ მთლად დააბნია ქალი. კი, მაგრამ ნამდვილად ლოტაა? ფრაუ კერნერმა ფროილიან ლინეკოგელს გაანდო ხვაშიადი. დაშაშხული ღორის სუკი და დამსხვრეული ჭურჭელი. ლუიზას აღსარება. რატომ აღარ პასუხობს ლოტა?

თავი მათე

140

ზარი მიუნხენიდან. მხსნელი სიტყვა. რეზისაც აებნა დავთარი. ვენიდან მომავალ თვითმფრინავში ორი ადგილი შეკვეთილია. პეპერლი ბუქნავს. კართან მიტუზული ჭორიკანა კოპებს თუ მოიმკის. ბატონი კაპელმაისტერი ღამის გასათევად სახელოსნოს მიაშურებს და იქ დაუპატიჟებელი სტუმარი ეწვევა.

თავი მეთერთმეტე

156

ტყუებების დღეობა და ერთადერთი სურვილი. მშობლები სათათბიროდ განმარტოვდებიან. შეტყუებული ცერა თითები. კარის ჭუჭრუტანაში ჭვრიტინი. პირველად მიუხვედრელობა, ბოლოს თანხმობა.

თავი მეთორმეტე

163

ბატონი გრავენდერი გაოგნებულია. სკოლის დირექტორის – კილიანის სასაცილო ნაამბობი. ლუიზა და ლოტა ქორწილს აწყობენ. „მიუნხენის ილუსტრირებული ჟურნალის“ სატიტულო გვერდი. ახალი აბრა ძველ კარზე. „კეთილი იყოს ჩვენი მეზობლობა, ბატონო კაპელმაისტერო!“ გარდასული ბედნიერება შეგიძლია დაიბრუნო. ბავშვების სიცილი და საბავშვო სიმღერა. „ოლონდ ტყუპები“.

თავი პირველი

ზეებიული ბიულზეზე. ბავშვთა პანსიონატე-
ბი თითქოს ფუტკრის სკებია. ავტობუსს ოცი
ახალბედა ჩამოჰყავს. კულულები და ნაწნავები.
შეიძლება, ბავშვმა ბავშვს ცხვირზე უკბინოს?
ინგლისის მეფე და მისი ასტროლოგიური ტყუ-
პისცალი. ვაითუ სიცილმა ნაოჭები დაამჩნიოს.

ზეებიული თუ გაგიგონიათ, მთის სოფელი ზეებიუ-
ლი? ზეებიული ბიულზეზე? არა? ნუთუ მართლა? საკ-
ვირველია! ვისაც უნდა ჰკითხოთ, გეტყვით, ზეებიული არ
გაგიგონიაო. იქნებ ზეებიული სულაც უცნობი ადგილია
და სწორედ მას გაეგონება, ვისაც ეს შეკითხვა არასდროს
სმენია?! აღარც ეს გამიკვირდება, ასედაც ხდება ხოლმე.

ჰოდა, რაკი არ გაგიგონიათ ზეებიული ბიულზეზე,
რასაკვირველია, არც ის გეცოდინებათ, იქ რომ განთქმუ-
ლი პანსიონატია პატარა გოგონებისათვის. საწყენი კია,

მაგრამ რას იზამ! ბავშვთა პანსიონატები გაჭრილი ვაშლივით ჰგვანან ერთმანეთს. ერთი თუ იცი, ყველა გცნობია და ისაა. ჩამვლელმა შეიძლება იფიქროს კიდეც, ეს რა უშველებელი სკეზიაო: ბავშვთა სიცილ-კისკისი, ყიჟინა და ჩურჩულ-კუჭკუჭი სულ ერთიანად აზუზუნებს იქაურობას. მართლაც რომ ბალღური ბედნიერებისა და სიხარულის საფუტკრეთია ასეთი პანსიონატები და ათი ამდენიც რომ იყოს, მაინც არ იქნებოდა საკმარისი.

მართალია, მწუხრის ჟამს საძინებელი დარბაზის სა-
წოლებზე დროდადრო სამშობლოს სევდისამშლელი ჭა-
ლარა ქონდრისკაცი წამოსკუპდება, ჯიბიდან საანგარიშო
რვეულსა და რუხ ფანქარს ამოაძვრენს და დინჯად დაით-
ვლის ირგვლივ მყოფი ბავშვების შეგუბებულ თუ ჩამოღვა-
რულ ცრემლებს, მაგრამ დილით, აკი შენც ხედავ, დარდის
ჭინკა სადღაც გამქრალა. მერე ანკრიალდება რძის ფინ-
ჯნები და ენადგაკრეფილი პატარა გოგონები ისე ტიტი-
ნებენ, თითქოს ერთმანეთს ეჯიბრებიანო. შემდეგ კი სა-
ბანაოდ მოირთვებიან და ჰერიი! – ლურჯ კამკამა გრილ
ტბაში გადაეშვებიან. ჭყუმპალაობენ, ზოგი მართლაც ცუ-
რავს, ზოგიც თავს ისე აჩვენებს, ვითომ ვცურავო.

ასეთია ზეებიული ბიულზეზე და იქ იწყება ამბავი,
თქვენთვის რომ მსურდა, მომეთხრო. ცოტა არ იყოს, დახ-
ლართული ამბავი კი არის. ამიტომ ზოგჯერ სმენად უნდა
გადაიქცეთ, რომ ყველაფერი დანვრილებით და საფუძ-
ვლიანად შეიტყოთ, რალა თქმა უნდა, დასაწყისი კეთილია,
ოღონდ მომდევნო თავებში კაი გვარიანად რთულდება და
იხლართება ამბავი.

ჯერჯერობით კი ყველანი ტბაზე ბანაობენ. როგორც
ყოველთვის, ახლაც ყველაზე მეტად ეს ახტაჯანა, ცხრა
წლის გოგონა ცელქობს, კულულები რომ ჩამოშლია და
თავშიც ათასგვარი ოინბაზობა უტრიალებს. ეს ლუიზა
პალფი გახლავთ. იგი ვენიდანაა.

აგერ, სახლიდან გონგის ხმა მოისმის, ჩამოჰყრეს მეორედ და მესამედაც, ბავშვები და მათთან ერთად მობანავე აღმზრდელებიც ნაპირისკენ მოდგაფუნებენ.

– გონგი ყველას ეხება, მათ შორის ლუიზასაც! – გასცხის ფროილან ულრიკე.

– მოვდივარ! – ყვირის ლუიზაც. – მე ხომ ბერიკაცი ვარ, ჩქარი მატარებელი ნუ გგონივართ! – და ბოლოს მასაც ეღირსა ნაპირზე ამოსვლა.

ფროილან ულრიკე ამ აყაყანებულ ბატებს უკლებლივ მიერეკება ფარდულში, ოჰ, ეს რა წამოგვცდა – შინ! თორმეტი საათი რომ გაიჭიმება, სადილობენ. მერე კი მოუთმენლად ელიან მზის გადახრას. რა მოხდა?

ნაშუადღევს ოცი ახალბედა უნდა ჩამოვიდეს. ოცი პატარა გოგონა სამხრეთ გერმანიიდან. როგორ იქნება, მათ შორის ერთი-ორი პრანჭია და ენაჭიკჭიკა გოგონაც არ გამოერიოს ან თუნდაც ცამეტ-თოთხმეტი წლის ქალბატონი „ბებიები“. ნეტა საინტერესო სათამაშოებს თუ ჩამოიტანენ! ეგება რეზინის ბურთიც ჰქონდეს ვინმეს, თორემ ტრუდას ბურთს სული მიეპარება, ბრიგიტამ კი თავისი ბურთი კარადაში გამოკეტა და ხელს არავის აკარებინებს, არაფერი დაუშავდესო. ასეთი რამეებიც ხდება აქ!

მაშ ასე, ნაშუადღევს ლუიზა, ტრუდა, ბრიგიტა და სხვა ბავშვები ფართოდ გამოღებულ რკინის ვეება ჭიშკართან იდგნენ და მოუთმენლად ელოდნენ ავტობუსს, რომელსაც უახლოესი სადგურიდან უნდა მოეყვანა ბავშვები. თუ მატარებელი დროზე ჩამოდგება, უკვე უნდა...

აგერ, პიპინი ისმის, მოდიან!

ავტობუსი ქუჩაში მოსრიალებს, ფრთხილად შემოუხვია და გაჩერდა, გადმოვიდა მძლოლი და დაფაცურდა, რიგრიგობით გადმოიყვანა მანქანიდან პატარა გოგონები. ჯერ პატარა მგზავრები გადმოსხა, მერე ბეჯითად გადმოალაგა მათი ჩემოდნები და ბოხჩები, დედოფლები და კალათები, ხელპარკები და თოჯინა-ცუგრიები, სასრილო გორგოლაქები და სანვიმრები, ქოლგები და თერმოსები, ზურგჩანთები და ნახატებიანი წიგნები, ბოტანიკოსთა საყვირები, პეპელსაჭერი ბადეები და ათასი სხვა რამ.

სულ ბოლოს ავტობუსის კარის ჩარჩოში მეოცე გოგონაც გამოჩნდა თავისი ბარგი-ბარხანიანად. დინჯად იცქირებოდა აქეთ-იქით. მძლოლმა ხელი გაუწოდა შესაშველებლად, მაგრამ გოგონამ უარის ნიშნად თავი გაიქნია, ტყუპი ნაწნავი უკან გადაიგდო და მძლოლს ზრდილობიანად და დაჯერებულად მიუგო: „გმადლობთ, არ მჭირდება“; დარბაისლურად, მტკიცედ ჩამოადგა ფეხი, მორცხვი ღიმილით ირგვლივ მიიხედ-მოიხედა და გაოცებისაგან უცებ თვალები გაუფართოვდა – იგი ლუიზას მიშტერებოდა. ლუიზამაც თავი ასწია და დაფეთებული მიაცქერდა.

დანარჩენი ბავშვები და თვით ფროილან ულრიკეც მოჯადოებული შესცქეროდნენ ხან ერთს, ხან მეორეს, მძლოლმა თავი უხერხულად გადასწია, კეფა მოიქექა და პირი დააღო, რა ამბავიაო.

ლუიზა და ახლად ჩამოსული გოგონა ნამდვილი ალიკვალი იყვნენ ერთმანეთისა! თუმცა ერთს კულულები ეყარა, მეორეს კი საგულდაგულოდ დანწული ნაწნავები მოუჩანდა, ეს იყო და ეს მათი განმასხვავებელი ნიშანი.

გაოგნებული ლუიზა მკვირცხლად შემოტრიალდა და ბალისაკენ ისე მოკურცხლა, თითქოს მხეცები გამოეკიდნენო.

– ლუიზა! ლუიზაა! – დაადევნა ძახილი ფროილან ულრიკემ, მაგრამ გაგიგონიათ?!

ქალიშვილმა უხერხულად შეიმშუშნა მხრები და ოც პანისა შინისაკენ წაუძღვა. სულ ბოლოში უსაზღვრო გაოცებისაგან დაბნეული გოგონა მიკუნკულებდა.

ბავშვთა პანსიონატის უფროსი, ფრაუ მუთეზიუსი ბიუროში იჯდა და ხანშიშესულ, ჯერაც ჯანღონიან მზარეულ ქალს სახვალთა მენიუზე ეთათბირებოდა.

კარზე დააკაკუნეს. შემოვიდა ფროილან ულრიკე და უფროსს მოახსენა: პანები უკლებლივ გამოცხადდნენ და თავს კარგად გრძნობენო.

– მოხარული ვარ, დიდად გმადლობთ!

– კიდეც რაღაც უნდა მეთქვა...

– ბრძანეთ! – საქმეში ჩაფლულმა ქალბატონმა გამგემ წამით აიღო თავი.

– ლუიზა პალფიზე უნდა მეთქვა, – ცოტა არ იყოს ყოყმანით დაიწყო ფროილაინ ულრიკემ, – აგერ, კართან იცდის...

– შემოიყვანეთ ეგ ეშმაკის ფეხი, – ფრაუ მუთეზიუსმა ღიმილი ვერ დამალა. – კიდეც რაიმე ოინი ჩაიდინა?

– ამჯერად არა, უბრალოდ... – აღმზრდელმა კარი გააღლო და გასძახა:

– ორივენი შემოდით, ნუ გეშინიათ!

ოთახში ორი პატარა გოგონა შემოვიდა, ერთმანეთისაგან შორიშორს დადგნენ...

– ღმერთო, შენი სახელის ჭირიმე! – ჩაიბუტბუტა მზარეულმა ქალმა.

სანამ ფრაუ მუთეზიუსი განცვიფრებით შესცქეროდა გოგონებს, ფროილაინ ულრიკემ მოახსენა:

– ახალჩამოსული ლოტა კერნერია, იგი მიუნხენიდანაა.

– ნათესავები ხართ?

გოგონებმა უარის ნიშნად თავი გააქნიეს.

– დღემდე თვალითაც არ დაულანდავთ ერთმანეთი, უცნაურია, არა? – გაუკვირდა ფროილაინ ულრიკეს.

– ვითომ რატომაა უცნაური, ერთი მიუნხენიდან ყოფილა, მეორე კი – ვენიდან!

ფრაუ მუთეზიუსი ალერსიანად მიუბრუნდა გოგონებს:

– რაკი ერთმანეთის ალი-კვალი გაჩენილხართ, იმედია, კარგადაც დამეგობრდებით, რა უცხოებივით დგახართ, ხელი გაუწოდეთ ერთმანეთს!

– არა! – წამოიძახა ლუიზამ და ხელები ზურგს უკან დამალა.

ფრაუ მუთეზიუსმა მხრები აიჩეჩა, ერთხანს ჩაფიქრდა და მერე თქვა:

– შეგიძლიათ, წახვიდეთ!

ლუიზა კართან მიიჭრა, უმაღლესი გაალო და გავარდა. ლოტა კი რევერანსით აპირებდა ოთახიდან წყნარად გამოსვლას.

– ერთი წუთით, ლოტხენ! – შეაჩერა ქალბატონმა გამგემ და დიდი ჟურნალი გადაშალა. – ბარემ ახლავე შეგიტან სიაში. მაშ ასე, სად დაიბადე და როდის, მშობლების სახელი და გვარი?

– მხოლოდ დედა მყავს, – ჩურჩულით თქვა ლოტამ.

ფრაუ მუთეზიუსმა მელანში კალამი ჩაანო:

– ჯერ დაბადების წელი მითხარი, გენაცვალე!

ლოტამ დერეფანი გაიარა, კიბეებს აუყვია, კარი შეაღო და გასახდელში შევიდა. ჩემოდანი გახსნა, კაბები, წინსაფრები, პერანგები, წინდები ამოალაგა და კარადაში შეაწყო. ღია ფანჯრიდან მოისმის ბავშვების სიცილ-კისკისი. ლოტას ხელში

უჭირავს ახალგაზრდა ქალის სურათი. ერთხანს ალერსიანად დაჰყურებდა. მერე წინსაფრის ქვეშ დამალა სათუთად. სწორედ ის იყო, კარის მიხურვას აპირებდა, რომ შიდა კედელში ჩასმულ სარკეში თავისი ორეული დალანდა. დინჯად დააკვირდა, თითქოს პირველად ხედავსო, მერე ერთბაშად ნაწნავები უკან გადაიყარა, კულულებად დაიშალა და სწორედ ლუიზასავით დაიყენა. სადღაც კარმა გაიჯახუნა, თითქოს თავზე წამოადგნენო, ლოტამ ფიცხლავ ჩამოუშვა ხელები.

ლუიზა მეგობარ გოგონებთან ერთად ბალის ყორეზე წამოსკუპულა და კუშტად შეუკრავს კოპები.

– ამას კი ვერ მოვითმენდი, ვილაც თავხედი ჩემივე სახით გამომეცხადოს! – უთხრა ტრუდამ, ვენელმა თანაკლასელმა.

– მერე, რა უნდა ვქნა? – ჰკითხა ლუიზამ.

– დაკანრე ერთი გემოზე! – ახლა მონიკამ შეაქეზა.

– ის არა ჯობს, ცხვირი მოაკვნიტო? მთელ ჯავრს ერთბაშად ამოიყრი! – ურჩია ქრისტინამ, თან ასკინკილას უვლიდა.

– მე კი ჩამამწარა ეს არდადეგები და! – ნალვლიანად თქვა ლუიზამ.

– რა მისი ბრალია, რომ ასე გგავს! – აუხსნა ლოყებფუნთუშა შტეფიმ. ტრუდამ გაიცინა.

– შენ ხომ არ გგონია, ისე ჩერჩეტი ვინმე გამოჩნდება ქვეყნად, შენნაირი გოგრა გამოიბას და ისე დაკუნტრუ-შებდეს?!

შტეფი გაიბუტა. ბავშვებმა სიცილი ველარ შეიკავეს.

ამ დროს გონგის ხმაც გაისმა.

– ნადირები უნდა დააპურონ! – წამოიძახა ქრისტინამ და გოგონებიც ყორიდან ჩამოხტნენ.

ფრაუ მუთეზიუსს ფროილან ულრიკე სასადილო დარბაზში მიუხმია:

– ჩვენი პატარა ორეულები გვერდიგვერდ დავსხათ, იქნებ რადიკალურმა მკურნალობამ უშველოთ.

ამ დროს დარბაზში აურზაურით შემოცვივდნენ ბავშვები და ხრიგინ-ხრიგინით მისწი-მოსწიეს ტაბურეტები. მოსამსახურე გოგონებიდან ზოგმა ოხშივარადენილი კერძები ჩამოარიგა, სხვები კი გამონვდილ მათლაფებში ასხამდნენ კერძს.

ლუიზასა და ტრუდას თავს წამოადგათ ფროილან ულრიკე, ტრუდას მხარზე ხელი დაადო და ეუბნება:

– ჰილდა შტურმის გვერდით გადაჯდები!

ტრუდა შემობრუნდა და შეპასუხება დააპირა.

– კი, მაგრამ...

– ხმა-კრინტი!

გოგონამ მხრები აიჩეჩა და ბუზლუნით გადაჯდა.

წკრიალებს კოვზები. ლუიზას გვერდით ადგილი ცარიელია. სწორედ საკვირველია, როგორ მიშტერებია ამდენი თვალი ამ კინკილა ტაბურეტს.

უცებ, თითქოს სამხედრო ბრძანება გაიცაო, ყველამ ერთბაშად მიიხედა კარისაკენ. ლოტა შემოვიდა.

– როგორც იქნა, მოხვედი, – შეეგება ფროილან ულრიკე, – წამოდი, ადგილს მიგიჩენ!

და ეს უწყინარი, დინჯი, ნაწნავებიანი გოგონა მაგიდასთან მიიყვანა. ლუიზას თავიც არ აუწევია, გაგულისებული ხვრეპდა წვენს. ლოტა თვინიერად მიუჯდა გვერდით. კოვზი აიღო, მაგრამ ლუკმა ყელში არ გადასდიოდა.

გოგონები ქურდულად უმზერდნენ საოცარ წყვილს. ამაზე მეტად, ალბათ, ორთავიანი და სამთავიანი ხბოს დანახვაც არ გაუკვირდებოდათ. ბუთხუზა შტეფი ხომ მეტისმეტი გაოცებისაგან პირდაღებული დარჩა!

ლუიზას მოთმინების ფიალა აევსო. მაგიდის ქვეშ ფეხი გააპარა, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, წაჰკრა ლოტას, ლამის წვივი მოამტვრია. სანყალი ბავშვი ტკივილისაგან დაიმანჭა და ტუჩი ჩაიკვნითა, ხმა კი არ ამოუღია.

უფროსებს ცალკე გაუშლიათ სუფრა.

– ჩემს დღეში არ მინახავს და არც გამიგონია, ორი სავსებით უცხო გოგონა ასე ჰგავდეს ერთმანეთს! – თქვა აღმზრდელმა ქალმა გერდამ და თავი გადააქნია.

– ნეტა ასტროლოგიური ტყუპები ხომ არ არიან?! – დაეჭვდა ჩაფიქრებული ფროილან ულრიკე.

– „ასტროლოგიური ტყუპები“ რალა უბედურებაა? – ჰკითხა ფროილან გერდამ.

– თურმე არსებობენ ადამიანები, შორეული სისხლით ნათესაობაც არ აკავშირებთ და ერთმანეთს კი გაჭრილი ვაშლივით ჰგვანან. წამის უმცირესი წილით თანხვდება ხოლმე ამ ორი ადამიანის ქვეყნად მოვლინება.

– ოჰ! – გაუკვირდა ფროილან გერდას.

ფრაუ მუთეზიუსმა კი თავის ქნევით დაუდასტურა:

– მე ოდესღაც წამიკითხავს ერთი ლონდონელი თერძის ამბავი; თურმე ინგლისის მეფე ედუარდ მეშვიდისაგან¹ ვერ გაარჩევდით, მეფის ალი-კვალი ყოფილა, თანაც სოლისებურად შეკრეჭილ წვერს ატარებდაო. მეფეს ეს კაცი ბუკინგემის სასახლეში² მიუწვევია და დიდხანს უსაუბრია მასთან.

– მერე, მართლა ერთსა და იმავე წამს დაბადებულან ორივენი?

¹ ედუარდ VII ცხოვრობდა 1840-1910 წლებში. ინგლისის სამეფო ტახტზე იგი 1901 წლიდან იჯდა.

² ბუკინგემის სასახლე აშენდა XVIII საუკუნის დასაწყისში. შემდგომში იგი რამდენჯერმე გააფართოეს და განაახლეს. 1837 წლიდან ბრიტანეთის მეფეთა მთავარი რეზიდენციაა. სასახლეში ხელოვნების ძვირფასი ნიმუშები – ნახატების კოლექციები ინახება.